

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1215/2021
03.03.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Драгане Бољевић и Марине Милановић чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Тања Симоновић адвокат из ..., против туженог „Trace Srbija“ а.д. Ниш, чији је пуномоћник Ана Младеновић адвокат из ..., ради исплате зараде, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 217/21 од 26.02.2021. године, у седници већа одржаној дана 03.03.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 217/21 од 26.02.2021. године.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 217/21 од 26.02.2021. године и пресуда Основног суда у Врању П1 976/18 од 20.10.2020. године у усвајајућем делу става другог изреке и у ставу четвртном изреке, тако што се **ОДБИЈА** као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде по основу минулог рада за период од 01.04.2015. године до 05.04.2017. године исплати појединачно опредељене износе са законском затезном каматом од доспелости па до исплате и износ од 84.334,00 динара на име трошкова парничног поступка са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Свака странка сноси своје трошкове поступка.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 976/18 од 20.10.2020. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име неисплаћене накнаде за одлазак и долазак са посла за период од 07.01.2015. године до 31.03.2018. године исплати појединачно опредељене месечне износе са законском затезном каматом од доспелости па до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде по основу минулог рада за период од 01.04.2015. године до 05.04.2017. године исплати појединачно опредељене износе са законском затезном каматом почев од дана

доспелости па до исплате, док је у делу потраживања законске затезне камате почев од последњег дана у месецу тужбени захтев одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован захтев да се обавезе тужени да тужиоцу, на име накнаде по основу минулог рада за јануар, фебруар и март 2015. године исплати појединачно одређење износе са законском затезном каматом од доспелости па до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати на име трошкова парничног поступка износ од 84.334,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 217/21 од 26.02.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Врању П1 976/18 од 20.10.2020. године у усвајајућем делу става другог изреке. Ставом другим изреке, преиначена је одлука о трошковима поступка садржана у ставу четвртим изреке првостепене пресуде и обавезан тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 78.334,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до коначне исплате, а део захтева за накнаду трошкова поступка преко досуђеног до износа од 84.334,00 динара, одбијен је као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном на основу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд налази да су испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), јер постоји потреба за уједначавањем судске праксе, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Одлучујући о ревизији у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 55/2014), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу на неодређено време код „Грасе PZP“ Врање, на пословима ... у периоду од 07.01.2015. године до 12.04.2018. године. У периоду пре заснивања радног односа код туженог, тужилац је био у радном односу у Предузећу за путеве „Врање“. Решењем Привредног суда у Лесковцу Ст 25/2012 од 29.03.2012. године отворен је стечајни поступак над Предузећем за путеве „Врање“. У стечајном поступку наведено предузеће је продато туженом, уговором о продаји од 23.12.2014. године, а тужени је дана 05.01.2015. године исплатио купопродајну цену и тиме постао власник на оснивачком капиталу,

који чине покретна и непокретна имовина са 100% удела у укупном капиталу друштва. Одредбом члана 8. наведеног уговора предвиђено је да купац, куповином оснивачких права, не постаје правни следбеник наведеног предузећа. Дана 05.01.2015. године обустављен је стечајни поступак због продаје стечајног дужника као правног лица, а поступак је настављен према стечајној маси ради намирења стечајних поверилаца. Дана 02.08.2018. године извршена је статусна промена припајања привредних друштава „Trace PZP Vranje“ и „Trace PZP Niš“ и промењено у име „Trace Srbija“ а.д. Ниш. У овом поступку тужилац потражује неисплаћену увећану зараду по основу минулог рада у висини према налазу вештака економско-финансијске струке за период од 01.04.2015. године до 05.04.2017. године.

Полазећи од напред утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да у конкретном случају треба применити одредбу члана 37. став 1. тачка 5. Посебног колективног уговора за делатност путне привреде, јер ова одредба тужиоцу даје већа права и у сагласности је са одредбом члана 108. став 1. тачка 4. Закона о раду. Ово стога што је након продаје стечајног дужника дошло до промене оснивача тог друштва, јер је власничка и управљачка права стекао купац, овде тужени, али је стечајни дужник задржао свој правни субјективитет и статус правног лица, а по њиховој оцени произилази да је остварени континуитет у чланству у Удружењу „Путар“ између ПЗП „Врање“ код којег је тужилац био запослен и туженог, код кога је засновао радни однос, па су закључили да тужиоцу припада право на увећану зараду по основу времена проведеног на раду код послодавца.

По оцени Врховног касационог суда, основано се ревизијом туженог указује да је становиште нижестепених судова засновано на погрешној примени материјалног права.

Наиме, одредбом члана 1. Закона о стечају („Службени гласник РС“, број 104/09 и 99/11) прописано је да се тим Законом уређују услови и начин покретања и спровођења стечаја над правним лицима. Одредбом члана 132. став 1. истог Закона прописано је да по доношењу решења о банкротству, стечајни управник започиње и спроводи продају целокупне имовине или дела имовине стечајног дужника. Одредбом члана 135. истог Закона прописано је да предмет продаје може бити стечајни дужник као правно лице, уз сагласност одбора поверилаца уз претходно обавештење разлучних и заложних поверилаца у складу са чланом 133. став 2. овог Закона, док је одредбом члана 136. став 1. истог Закона прописано да после продаје стечајног дужника као правног лица, стечајни поступак се у односу на стечајног дужника обуставља а ставом 3. истог члана прописано је да новац добијен продајом стечајног дужника, као и имовина стечајног дужника из става 2. овог члана, улази у стечајну масу у односу на коју се стечајни поступак наставља.

Имајући у виду наведене одредбе, по оцени Врховног касационог суда у конкретном случају као меродавни пропис има се применити Закон о стечају. Није могуће применити одредбу члана 37. Посебног колективног уговора за делатност путне привреде, као ни члан 108. став 1. тачка 4. Закона о раду у односу на потраживање тужиоца, с обзиром да је за остваривање овог права потребно да буду испуњени услови за исплату увећане зараде по основу минулог рада према одредбама Закона о раду, на

који се тужилац позива, а чија примена је у конкретном случају искључена. Ово стога што је последица продаје стечајног дужника као правног лица та да правно лице које је купац није правни следбеник стечајног дужника. Стога тужени свој правни субјективитет не изводи из правног субјективитета стечајног дужника, нити је свој статус стекао из правног статуса ранијег стечајног дужника, а није настао било каквом статусном променом, тако да између субјекта у стечају и субјекта који је настао куповином постоји очигледна разлика.

Из изложених разлога нижестепене пресуде су преиначене, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца као неоснован, те је одлучено као у ставу другом изреке, на основу одредбе члана 416. став 1. ЗПП.

Преиначење другостепене пресуде у погледу дела одлуке о главној ствари име за последицу и преиначење одлуке о трошковима поступка, тако што ће због делимичног успеха у странака у спору свака од њих сносити своје трошкове поступка, применом члана 165. у вези члана 153. став 2. ЗПП.

Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка обзиром да тужилац није успео у поступку по ревизији.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**